

Pocatello, Idaho

December 7. 1929.

Herr Sven Karsberg, Sekreterare af Rotary, Gefle, Sweden

Käre Rotarian: -

Presidenten af vår klubb har anmodat medlemmar att skriva till klubbar i andra länder på deras eget modersmål, och som jag kom hit från Sverige och förstår ännu något svenska så erbjöd jag att skriva till Edert land.

Jag valde Eder stad emedan jag seglade från Gefle som del af besättningen af barkskeppet "Hebe", Kaptен Kramer.

Jag var endast fjorton år gammal. Vi seglade från Gefle hamn i november 1870 med jern och virke för London, England. Vi stannade två månader i London och lastade blandade varor för Pernambuco, Brasilien.

Krig rasade mellan Frankrike och Tyskland och vi hade mycket besvär om nätterna, i Engelska kanalen, att undvika sänkning af de tyska krigsskeppen.

Vi hade storm och motvind hela vägen och kryssade för två veckor innan vi anlände i öppen sjö.

En storm från vester hade blåst för två veckor och när vi kommo utaf Kanalen syntes det som hela den atlantiska oceanen var färdig att sänka oss.

Sedan den tiden har jag seglat både på det Atlantiska och Stilla hafven, men har aldrig sett vågor närmande höjden af dem vi mötte passerande Spanien i januari 1871.

Om vi hade varit lastade med jern och virke kunde vi ej hafva ridit vågarna, men som vår last var jemförelsevis lätt så flöto vi upp till toppen på hvarje våg.

Jag var den yngste af besättningen och därför min plats var på den yttre änden av rån, och åtskilliga gånger var jag doppad i vågen när skeppet lutade över på min sida.

Vår största vattentunna bröt lös en natt och nästan förstörde sidan på skeppet förrän den brast.

Jag var på utkik när det hände och trodde först att vi hade blifvit rammade i mörkret. Denna olycka sednare nästan orsakade hela besättningens död, emedan vi hade vindstilla för tio dagar vid equatorn och ganska lite dricksvatten.

En elektrisk storm bröt lös, lyckligtvis på natten efter vi hade druckit det sista vattnet och efter vi hade gjort fast alla segel så lyckades vi fylla en tunna med vatten. Vi anlände slutligen i Pernambuco och alla blefvo sjuka af "Gula febern". Så nära som jag ihåg kommer vistelsen der så dog den hela besättningen, styrmännerna, kocken, timmermannen och alla matroserna utom en som jag tror hade namnet Bång. Kaptен Kramer och jag också undsluppo med lifvet.

Alla de öfriga sofva nu den sista sömnen i fjerran Brasilien.

Många sjömän deserterade sina skepp så att vi kunde lemna der med nära full besättning men jag kunde ej lemna min bädd och när vi anlände till Malmö så blef jag buren till hospitalet.

Doktor Park förstod att behandla min åkomma, och efter två månader kunde jag lemna hospitalet, men för ett år derefter var jag ej i stånd att göra något arbete.

Jag kommer ihåg att segel skepp byggdes vid Gefle ån, men jag förmodar att likasom i Amerika ganska få segelskepp byggas nu.

In 1873 började jag att arbeta som maskinarbetare lärling vid ett ångbåtsvarf , beläget ett litet afstånd från Gefle.

Jag förmodar att detta skeppsvarf ej var ett lyckosamt företag, med anledning af befälets oerfarenhet och för höga utgifter jämförda med hvad som byggdes.

Sedan jag anlände i Amerika i 1881 har jag haft många olika befattningar och äfventyr, både till lands och vatten, deribland tre års guldsökning i Alaska, hvilket kunde troligen intressera Eder, men det är en annan historia och jag har allaredan gjort detta bref för långt.

Broderligen

G Spongberg